

A Comparative Study of the Concept of Wajh Allāh in Qur'an 2:115*

Maryam Alizadeh¹ and Vahid Vahed Javan²

1. Assistant Professor, Department of Qur'an and Islamic Sources, Faculty of Islamic Knowledge and Thought, University of Tehran, Tehran, Iran. Email: alizade62@ut.ac.ir
2. Associate Professor, Department of Islamic Ethics and Mysticism, Faculty of Islamic Knowledge and Thought, University of Tehran, Tehran, Iran. Email: vahedjavan@ut.ac.ir

Research Article

Abstract

Wajh Allāh (“the Face of God”) is among the ambiguous (*Mutashābih*) expressions that appear in several verses of the Noble Qur'an and whose meaning has long been subject to interpretive uncertainty. Exegetes have approached the interpretation of *Wajh Allāh* from diverse perspectives, advancing a range of explanations, some of which tend toward anthropomorphism, while others favor figurative interpretation (*Ta'wīl*). Undoubtedly, a sound understanding of this expression and a critical examination of the various exegetical approaches to it can, first, clarify the ambiguity surrounding the verse and, second, identify the most persuasive interpretation on the basis of multiple lines of evidence. Employing a descriptive-analytical method, this study examines and evaluates the principal exegetical approaches to the concept of *Wajh Allāh*. The findings indicate that the three major interpretive approaches—tradition-based, theological-philosophical, and mystical—offer distinct understandings of the expression. The integration of these approaches and the utilization of their diverse methods and analytical frameworks contribute to a comprehensive interpretation of *Wajh Allāh*, while preventing reductionist and overly simplistic readings.

Keywords: *Wajh Allāh*; Qur'an 2:115; Anthropomorphism (*Tajsim*); Assimilationism (*Tashbih*).

* Received 04 November 2025; Received in revised from 27 December 2025; Accepted 24 February 2026; Published online 30 March 2026

Cite this article: Alizadeh, M., & Vahed Javan, V. (2026). A Comparative Study of the Concept of *Wajh Allāh* in Qur'an 2:115. *Comparative Interpretation Research*, 12(1), 43-51. <https://doi.org/10.22091/ptt.2025.12666.2447>

Publisher: University of Qom

©The Author(s)

Introduction

According to Qur'an 3:7, the verses of the Qur'an are classified into two categories: *Muḥkam* (clear) and *Mutashābih* (ambiguous). Owing to their semantic clarity, *Muḥkam* verses are generally less susceptible to interpretive disagreement, whereas *Mutashābih* verses have consistently been subject to diverse interpretations. Among these, verses concerning the divine attributes constitute a significant portion of the ambiguous passages. In interpreting such verses, the exegete must take divine transcendence from corporeality as a fundamental hermeneutical principle. One of the most prominent examples is the expression *Wajh Allāh* ("the Face of God"), whose meaning when attributed to God has long been a matter of interpretive ambiguity. Some exegetes have adopted a literalist reading that tends toward corporealism, while others have interpreted it as referring to the divine attributes of action.

A central issue, therefore, concerns the interpretive frameworks employed by exegetes in explaining such verses—whether tradition-based, theological-philosophical, or mystical—and the extent to which each framework yields a coherent and persuasive interpretation. The principal question of this study is: What approaches have Shi'i and Sunni exegetes adopted in interpreting *Wajh Allāh* in Qur'an 2:115, and which approach demonstrates greater explanatory adequacy? The significance of this inquiry extends beyond Qur'anic studies, as it also contributes to resolving theological misconceptions arising from divergent understandings of the divine attributes.

The primary gap that this study seeks to address is the absence of a comparative methodological analysis of the meaning of *Wajh Allāh* in Qur'an 2:115— "*Whichever way you turn, there is the face of Allah*"—from the perspectives of Shi'i and Sunni exegetes, with particular emphasis on three major interpretive approaches: tradition-based, theological-philosophical, and mystical. The originality of the present study lies in its methodology-oriented comparison of exegetes from both traditions, its focus on a single verse as a case study, and its evaluation of the effectiveness of these approaches in articulating an interpretation consistent with the principle of divine transcendence (*Tanzīh*).

This study employs a descriptive-analytical and comparative methodology. It begins by examining the lexical meaning of the term *wajh* and subsequently analyzes and comparatively evaluates the tradition-based, theological-philosophical, and mystical interpretations advanced by leading Shi'i and Sunni exegetes regarding Qur'an 2:115, with the aim of arriving at a coherent interpretation free from corporealist implications.

Research Findings

A synthesis of the exegetical views suggests that proponents of the tradition-based approach, relying on narrations transmitted from the Infallibles ('a.s.), interpret *Wajh Allāh* through reference to concrete and external manifestations. These manifestations include the *qiblah* (as the direction of worship), the Prophet (PBUH) and the Imams ('a.s.) (as divine proofs and intermediaries of grace), and religious acts and rituals such as prayer and pilgrimage. The primary emphasis of this approach is on the outward and

practical dimensions of religion and on providing an interpretation accessible to the broader community of believers. Nevertheless, it devotes comparatively less attention to explaining the precise relationship between these manifestations and the Divine Essence.

Exegetes employing the theological-philosophical approach, through rational argumentation, philosophical reflection, and careful linguistic analysis, relate *Wajh Allāh* to abstract and immaterial realities. These include the Divine Essence itself (as a reality not confined by direction or place), God's essential attributes such as knowledge, power, and life, divine pleasure and approval (as the ultimate goal of worship), and God's presence and all-encompassing sovereignty over creation. This approach firmly rejects any corporeal or anthropomorphic interpretation of *Wajh Allāh* and emphasizes the absolute transcendence of God.

Exegetes adopting the mystical approach, drawing upon the principles of theoretical mysticism—particularly mystical monotheism and divine self-disclosure (*Tajallī*)—interpret *Wajh Allāh* as the manifestation and disclosure of the Divine Essence within the phenomena of the cosmos. From this perspective, all beings in the universe are signs and manifestations of God, and *Wajh Allāh* is present throughout creation. This interpretation unveils a deeper layer of meaning embedded within the concept of *Wajh Allāh*.

Conclusion

Each of these approaches, in accordance with its particular methodology and objectives, has sought to elucidate the concept of *Wajh Allāh*, one of the Qur'an's central theological concepts. Despite their differences, all three approaches concur in rejecting any notion of divine corporeality and in relating *Wajh Allāh* to the Divine Essence or divine attributes. They differ, however, in methodology and depth of interpretation. The tradition-based approach emphasizes the outward and practical dimensions of religion; the theological-philosophical approach relies on rational argumentation and the absolute transcendence of God; and the mystical approach focuses on divine manifestation and the disclosure of divine perfections within the cosmos.

Ultimately, these three approaches should be regarded as complementary rather than mutually exclusive, each contributing to a more comprehensive understanding of the concept of *Wajh Allāh*.

References

- Abū Ḥayyān, Muḥammad ibn Yūsuf. (1420 AH). *Al-Baḥr al-Muḥīṭ fī al-Tafsīr*. Dār al-Fikr. [In Arabic].
- Baḥrānī, Hāshim ibn Sulaymān. (1416 AH). *Al-Burhān fī Tafsīr al-Qur'ān*. Bunyād-i Bi'that. [In Arabic].
- Fakhr al-Dīn al-Rāzī, Muḥammad ibn 'Umar. (1420 AH). *Maḥāṣin al-Ghayb*. Dār Iḥyā' al-Turāth al-'Arabī. [In Arabic].

- Ibn ‘Arabī, Muḥammad ibn ‘Alī. (1422 AH). *Tafsīr Ibn ‘Arabī*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic].
- Ibn ‘Āshūr, Muḥammad ibn Ṭāhir. (n.d.). *Al-Taḥrīr wa al-Tanwīr*. Mu’assasat al-Tārīkh. [In Arabic].
- Saqqāf, Ḥasan ibn ‘Alī. (1416 AH). *Al-Ṣaḥīḥ fī Sharḥ al-‘Aqīdah al-Ṭaḥāwīyyah*. Dār al-Imām al-Nawawī. [In Arabic].
- Suyūṭī, ‘Abd al-Raḥmān ibn Abī Bakr. (1404 AH). *Al-Durr al-Manthūr fī al-Tafsīr bi al-Ma’thūr*. The Library of Grand Ayatollah Mar’ashī Najafī. [In Arabic].
- Ṭabarī, Muḥammad ibn Jarīr. (1412 AH). *Jāmi‘ al-Bayān fī Tafsīr al-Qur’ān*. Dār al-Ma’rifah. [In Arabic].
- Ṭabāṭabā’ī, Sayyid Muḥammad Ḥusayn. (1417 AH). *Al-Mīzān fī Tafsīr al-Qur’ān*. Jāmi‘at al-Mudarrisīn bi al-Ḥawzah al-‘Ilmiyyah bi-Qom. [In Arabic].
- Ṭūsī, Muḥammad ibn al-Ḥasan. (n.d.). *Al-Tibyān fī Tafsīr al-Qur’ān*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic].

مطالعه تطبیقی مفهوم وجه‌الله در آیه ۱۱۵ سوره بقره*

مریم علیزاده^۱ و وحید واحدجوان^۲

۱. استادیار، گروه قرآن و منابع اسلامی، دانشکده معارف و اندیشه اسلامی، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول). رایانامه:

alizade62@ut.ac.ir

۲. دانشیار، گروه اخلاق و عرفان اسلامی، دانشکده معارف و اندیشه اسلامی، دانشگاه تهران، تهران، ایران. رایانامه:

vahedjavan@ut.ac.ir

چکیده

"وجه‌الله" از جمله عبارات متشابهی است که در چند آیه از قرآن کریم آمده و معنای آن با ابهام همراه است. مفسران با رویکردهای مختلف به تفسیر معنای وجه‌الله پرداخته و دیدگاه‌های مختلفی داشته‌اند که برخی را به تجسیم و برخی را به تاویل کشانده‌است. به طور قطع برداشت صحیح از آیه شریفه که همراه با تحلیل رویکردهای مختلف تفسیری باشد، می‌تواند در گام اول ابهام آیه را برطرف کرده و در گام دوم معنای مُرجَّح را با دلایل متعددی بیان کند. این پژوهش با روش توصیفی-تحلیلی، رویکردهای مختلف مفسران درباره مفهوم این عبارت را مورد تحلیل و ارزیابی قرار می‌دهد. نتایج حاصل از این پژوهش حاکی از آن است که هر سه رویکرد روایی، کلامی فلسفی و عرفانی، تفسیری متفاوت ارائه می‌دهند و تلفیق بین آنها و استفاده از روش‌ها و تحلیل‌های متفاوت از این رویکردها به ایجاد تفسیری همه‌جانبه از این عبارت منجر می‌شود و از نگاه تک‌بعدی و تفسیری سطحی جلوگیری می‌کند.

کلیدواژگان: وجه‌الله، آیه ۱۱۵ سوره بقره، تجسیم، تشبیه.

مقاله پژوهشی

* دریافت: ۱۴۰۴/۰۸/۱۳ | بازنگری: ۱۴۰۴/۱۰/۰۶ | پذیرش: ۱۴۰۴/۱۲/۰۵ | انتشار برخط: ۱۴۰۵/۰۱/۱۰

استناد: علیزاده، مریم؛ و واحدجوان، وحید. (۱۴۰۵). مطالعه تطبیقی مفهوم وجه‌الله در آیه ۱۱۵ سوره بقره، پژوهش‌های تفسیر تطبیقی، ۱۱(۱)، ۴۳-۵۱. https://doi.org/10.22091/PTT.2025.12666.2447	
 © نویسنده(ها) ناشر: دانشگاه قم	

مقدمه

براساس آیه ۷ سوره آل عمران، آیات قرآن به دو دسته «محکم» و «متشابه» تقسیم می‌شوند. آیات محکم به دلیل وضوح معنایی، کمتر محل اختلاف هستند اما آیات متشابه همواره با تفسیرهای گوناگون روبه‌رو بوده‌اند. در این میان، آیات مرتبط با اوصاف الهی، سهم قابل توجهی از آیات متشابه را به خود اختصاص داده‌اند. مفسر هنگام تحلیل این آیات باید اصل «عدم جسمانیت» خداوند را مبنا قرار دهد. یکی از مهمترین نمونه‌ها، عبارت «وجه‌الله» است که معنای آن درباره خداوند همواره با ابهام همراه بوده‌است. برخی مفسران به ظاهرگرایی گرایش یافته و قائل به جسمانیت شده‌اند و برخی دیگر آن را از اوصاف فعلیه الهی دانسته‌اند. نکته مهم این است که مفسران در تفسیر این آیات از چه رویکردی (روایی، کلامی - فلسفی یا عرفانی) بهره برده‌اند و کدام رویکرد به معنایی واضح‌تر و منطقی‌تر دست می‌یابد. پرسش اصلی در این پژوهش این است که رویکردهای مختلف مفسران فریقین در تفسیر «وجه‌الله» در آیه ۱۱۵ سوره بقره چیست و کدام رویکرد از کارآمدی بیشتری برخوردار است؟ اهمیت این مسئله تنها در پژوهش‌های قرآنی خلاصه نمی‌شود بلکه به رفع سوءبرداشت‌های کلامی نیز کمک می‌کند.

خلا اساسی که پژوهش حاضر به دنبال پُرکردن آن است، فقدان مطالعه‌ای تطبیقی-روش‌شناختی درباره معنای «وجه‌الله» در آیه ۱۱۵ سوره بقره «فَأَيُّكُمْ يُؤْمِنُ بِوَجْهِ اللَّهِ» از دیدگاه مفسران فریقین با تاکید بر رویکردهای سه‌گانه (روایی، کلامی - فلسفی، عرفانی) است. نوآوری پژوهش در تطبیق روش محور میان مفسران فریقین، تمرکز بر یک آیه به عنوان مطالعه موردی و ارزیابی کارآمدی رویکردها در تبیین معنایی سازگار با تنزیه الهی است. این پژوهش با روش توصیفی - تحلیلی و تطبیقی انجام می‌شود. بدین ترتیب که معنای لغوی «وجه» بررسی شده سپس رویکردهای مختلف روایی، کلامی - فلسفی و عرفانی از دیدگاه مفسران برجسته فریقین ذیل آیه ۱۱۵ سوره بقره تحلیل و ارزیابی تطبیقی می‌گردد تا برداشتی منسجم و پیراسته از جسمانیت به دست آید.

جمع‌بندی نظرات مفسران فریقین

در جمع‌بندی نظرات مفسران چنین به نظر می‌رسد که مفسران این رویکرد روایی با استناد به روایات معصومین (ع)، وجه‌الله را به مصادیق عینی و خارجی تاویل می‌کنند. این مصادیق شامل قبله (به عنوان جهت عبادت)، پیامبر (ص) و ائمه اطهار (ع) (به عنوان حجت‌های الهی و واسطه‌های فیض) و اعمال و مناسک دینی (مانند نماز و حج) می‌شوند. تاکید اصلی این رویکرد بر جنبه‌های ظاهری و عملی دین و ارائه تفسیری در دسترس عموم است. با این حال، این رویکرد در تبیین چگونگی ارتباط این مصادیق با ذات الهی، کمتر به تحلیل‌های عمیق می‌پردازد. مفسران رویکرد کلامی - فلسفی با بهره‌گیری از استدلال‌های عقلی و فلسفی و تحلیل دقیق زبانی آیه، وجه‌الله را به مفاهیم انتزاعی و غیرمادی ارجاع می‌دهند. این مفاهیم شامل ذات الهی (به عنوان

حقیقتی که به هیچ جهت و مکانی محدود نیست)، صفات ذاتی خداوند (مانند علم، قدرت و حیات)، رضایت و خشنودی الهی (به‌عنوان هدف نهایی عبادت) و حضور و احاطه خداوند بر همه موجودات می‌شود. این رویکرد به‌شدت با هرگونه تفسیر جسمانی و تشبیهی وجه‌الله مخالفت می‌کند و بر تنزیه مطلق خداوند تأکید دارد. مفسران رویکرد عرفانی نیز با تکیه بر مبانی عرفان نظری (به‌ویژه توحید عرفانی و تجلی)، وجه‌الله را به تجلی و ظهور ذات الهی در مظاهر عالم تفسیر می‌کنند. از این منظر؛ تمام موجودات عالم، آیات و نشانه‌هایی از خداوند هستند و وجه‌الله در همه جا و در همه چیز حاضر است. این تفسیر، لایه عمیقی در معنایی وجه‌الله را آشکار می‌سازد.

نتیجه‌گیری

هریک از این رویکردها با توجه به روش‌شناسی و اهداف خاص خود، تلاش کرده‌اند مفهوم «وجه‌الله» را تبیین کنند و برای دستیابی به معنای «وجه‌الله» به‌عنوان یکی از مفاهیم کلیدی قرآن، از روش‌های مختلفی بهره برده‌اند. با این وجود هر سه رویکرد، در نفی جسمانیت خداوند و ارتباط وجه‌الله با ذات یا صفات الهی اشتراک نظر دارند اما در روش‌شناسی و عمق معنایی، متفاوت هستند. رویکرد روایی بر جنبه‌های ظاهری و عملی دین تأکید دارد. رویکرد کلامی - فلسفی به استدلال‌های عقلی و تنزیه مطلق خداوند می‌پردازد و رویکرد عرفانی به مسئله تجلی خداوند و تنزل کمالات او در مظاهر عالم اشاره می‌کند. در پایان به‌نظر می‌رسد هر سه رویکرد، مکمل هم بوده و نافی یکدیگر نیستند.

منابع

- ابن عاشور، محمدبن طاهر. (بی‌تا). التحرير و التنویر. موسسه التاریخ.
 ابن عربی، محمدبن علی. (۱۴۲۲ ق). تفسیر ابن عربی. داراحیاء التراث العربی.
 ابوحیان، محمدبن یوسف. (۱۴۲۰ ق). بحرالمحیط فی التفسیر. دارالفکر.
 بحرانی، هاشم‌بن سلیمان. (۱۴۱۶ ق). البرهان فی تفسیر القرآن. بنیاد بعثت.
 سقاف، حسن‌بن علی. (۱۴۱۶ ق). الصحیح فی شرح العقیده الطحاویه. دارالامام النووی.
 سیوطی، عبدالرحمن‌بن ابی‌بکر. (۱۴۰۴ ق). الدر المنثور فی تفسیر المأثور. کتابخانه آیه‌الله مرعشی.
 طباطبایی، سیدمحمدحسین. (۱۴۱۷ ق). المیزان فی تفسیر القرآن. جامعه مدرسین حوزه علمیه قم.
 طبری، محمدبن جریر. (۱۴۱۲ ق). جامع البیان فی تفسیر القرآن. دارالمعرفه.
 طوسی، محمدبن حسن. (بی‌تا). التبیان فی تفسیر القرآن. دار احیاء التراث العربی.
 فخررازی، محمدبن عمر. (۱۴۲۰ ق). مفاتیح الغیب. داراحیاء التراث العربی.

References

The Holy Qur'an

Nahj al-Balāghah

Abū al-Futūḥ al-Rāzī, Ḥusayn ibn 'Alī. (1408 AH). *Rawḍ al-Jinān wa Rūḥ al-Jinān fī Tafāsīr al-Qur'ān*. Astan Quds Razavi. [In Persian]

- Abū Ḥayyān, Muḥammad ibn Yūsuf. (1420 AH). *Al-Baḥr al-Muḥīṭ fī al-Tafsīr*. Dār al-Fikr. [In Arabic]
- Ḥuwayzī, ‘Abd ‘Alī ibn Jum‘ah. (1415 AH). *Nūr al-Thaqalayn*. Ismā‘īliyyān. [In Arabic]
- ‘Ayyāshī, Muḥammad ibn Mas‘ūd. (1380 AH). *Kitāb al-Tafsīr*. ‘Ilmiyyah Printing Press. [In Arabic]
- Azharī, Muḥammad ibn Aḥmad. (1421 AH). *Tahdhīb al-Lughah*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic]
- Baḥrānī, Hāshim ibn Sulaymān. (1416 AH). *Al-Burhān fī Tafsīr al-Qur‘ān*. Bunyād-i Bi‘that. [In Arabic]
- Balāghī al-Najafī, Muḥammad Jawād. (1420 AH). *Ālā’ al-Raḥmān fī Tafsīr al-Qur‘ān*. Bunyād-i Bi‘that. [In Arabic]
- Baydāwī, ‘Abdullah ibn ‘Umar. (1418 AH). *Anwār al-Tanzīl wa Asrār al-Ta’wīl*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic]
- Fakhr al-Rāzī, Muḥammad ibn ‘Umar. (1420 AH). *Maḥfūṭ al-Ghayb*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic]
- Farāhīdī, Khalīl ibn Aḥmad. (1409 AH). *Al-‘Ayn*. Dār al-Hijrah. [In Arabic]
- Fayḍ Kāshānī, Mullā Muḥsin. (1415 AH). *Al-Ṣāfi*. Al-Ṣadr. [In Arabic]
- Gunābādī, Sulṭān Muḥammad. (1408 AH). *Bayān al-Sa‘ādah fī Maqāmāt al-‘Ibādah*. Mu’assasat al-‘Alamī. [In Arabic]
- Ibn Abī Ḥātim, ‘Abd al-Raḥmān ibn Muḥammad. (1419 AH). *Tafsīr al-Qur‘ān al-‘Azīm*. Maktabat Nizār Muṣṭafā al-Bāz. [In Arabic]
- Ibn ‘Ajībah, Aḥmad ibn Muḥammad. (1419 AH). *Al-Baḥr al-Madīd fī Tafsīr al-Qur‘ān al-Majīd*. Ḥasan ‘Abbās Zakī. [In Arabic]
- Ibn al-‘Arabī, Muḥyī al-Dīn Muḥammad ibn ‘Alī. (1422 AH). *Tafsīr Ibn al-‘Arabī*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic]
- Ibn ‘Āshūr, Muḥammad Ṭāhir. (n.d.). *Al-Taḥrīr wa al-Tanwīr*. Mu’assasat al-Tārīkh. [In Arabic]
- Ibn Durayd, Abū Bakr Muḥammad ibn Ḥasan. (1987). *Jamharat al-Lughah*. Dār al-‘Ilm li-l-Malāyīn. [In Arabic]
- Ibn Fāris, Aḥmad. (1404 AH). *Mu‘jam Maqāyīs al-Lughah*. Maktab al-‘Ilm al-Islāmī. [In Arabic]
- Ibn Turkah, Ṣā‘in al-Dīn ‘Alī. (1360 SH). *Tamhīd al-Qawā‘id*. Ministry of Culture and Higher Education Publications. [In Arabic]
- Mahdīzādeh, Marjāneh. (1378 SH). “Pazhūhishī Darbāreh-yi Wajh Allāh dar Qur‘ān-i Karīm.” *Nāmeḥ-yi Ilāhiyyāt*, 2(3). [In Persian]
- Majlisī, Muḥammad Bāqir. (n.d.). *Biḥār al-Anwār al-Jāmi‘ah li-Durar Akhbār al-‘Immah al-Aṭḥār*. Dār Iḥyā’ al-Turāth al-‘Arabī. [In Arabic]
- Makārim Shīrāzī, Nāṣir. (1374 SH). *Tafsīr-i Nemūneh*. Dār al-Kutub al-Islāmiyyah. [In Persian]
- Qummī Mashhadī, Muḥammad ibn Muḥammad Reza. (1368 SH). *Kanz al-Daqā‘iq wa Baḥr al-Gharā‘ib*. Ministry of Culture and Islamic Guidance. [In Arabic]
- Qummī, ‘Alī ibn Ibrāhīm. (1363 SH). *Tafsīr al-Qummī*. Dār al-Kitāb. [In Arabic]
- Qumshah’ī, Muḥammad Reza. (1378 SH). *Majmū‘ah-yi Āthār-i Muḥammad Reza Qumshah’ī*. Kānūn-i Pazhūhish. [In Persian]
- Rāghib Iṣfahānī, Ḥusayn ibn Muḥammad. (1412 AH). *Mufradāt Alfāz al-Qur‘ān*. Dār al-Shāmiyyah. [In Arabic]

- Şādiqī Tehrānī, Muḥammad. (1365 AH). *Al-Furqān fī Tafsīr al-Qur'ān bi-l-Qur'ān*. Farhang-i Islāmī. [In Arabic]
- Saqqāf, Ḥasan ibn 'Alī. (1416 AH). *Al-Şaḥīḥ fī Sharḥ al-'Aqīdah al-Taḥāwīyyah*. Dār al-Imam al-Nawawī. [In Arabic]
- Şaydānlū, Javad & Karamī-Niyā, Muhammad. (1398 SH). “Ma'nāshināsī-yi Wajh Allāh dar Qur'ān-i Karīm az Manẓar-i Ayatollah Javadi Amoli.” *Mishkāṭ*, 38(3). [In Persian]
- Suyūṭī, 'Abd al-Raḥmān ibn Abī Bakr. (1404 AH). *Al-Durr al-Manthūr fī al-Tafsīr bi-l-Ma'thūr*. The Library of Ayatollah Mar'ashī Najafī. [In Arabic]
- Ṭabarī, Muḥammad ibn Jarīr. (1412 AH). *Jāmi' al-Bayān fī Tafsīr al-Qur'ān*. Dār al-Ma'rifah. [In Arabic]
- Ṭabāṭabā'ī, Sayyid Muḥammad Ḥusayn. (1417 AH). *Al-Mīzān fī Tafsīr al-Qur'ān*. Jāmi'at al-Mudarrisīn. [In Arabic]
- Ṭabrisī, Faḍl ibn Ḥasan. (1372 SH). *Majma' al-Bayān fī Tafsīr al-Qur'ān*. Nāṣir Khusrow. [In Arabic]
- Ṭabrisī, Faḍl ibn Ḥasan. (1390 AH). *Zindigānī-yi Chahārdah Ma'sūm*. Kitābfurūshī-yi Islām. [In Persian]
- Tha'labī, Aḥmad ibn Ibrāhīm. (1422 AH). *Al-Kashf wa al-Bayān 'an Tafsīr al-Qur'ān*. Dār Iḥyā' al-Turāth al-'Arabī. [In Arabic]
- Ṭūsī, Muḥammad ibn Ḥasan. (n.d.). *Al-Tibyān fī Tafsīr al-Qur'ān*. Dār Iḥyā' al-Turāth al-'Arabī. [In Arabic]
- Vaḥidjavan, Vaḥīd. (1401 SH). *Waḥdat-i Vujūd dar 'Irfān-i Islāmī*. Nashr-i Qā'im Āl 'Alī. [In Persian]